DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
W POZNANIU

Poznań, 13 września 1956 | Nr 6 | Poz. 30–32

TREŚĆ:

PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE

30

ZARZĄDZENIE PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W POZNANU

z dnia 7 sierpnia 1956 r. w sprawie weryfikacji cen detalicznych artykułów przemysłowych.

Z uwagi na zaistniałe w poprzedzających latach zmiany metod produkcji i celowość doprowadzenia szeregu cen detalicznych do poziomu wynikającego z kosztów wytwarzania, uzasadnionych właściwą organizacją produkcji oraz najekonomiczniejszymi jej procesami oraz dla ujednolicenia cen detalicznych, które nie znajdują obecnie gospodarczego uzasadnienia — na podstawie § 2 ustęp 2 Uchwały nr 942 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1955 r. w sprawie powołania przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych wojewódzkich komisji cen (Monitor Polski nr 120, poz. 1582) — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu zarządza: **weryfikację cen detalicznych artykułów przemysłowych.**

§ 1.

Weryfikacji podlegają ceny detaliczne artykułów przemysłowych, będących nadal w produkcji lub pozostałych w remanentach zakładów produkcyjnych wszystkich pionów, wytwarzanych względnie wytworzonych na zaopatrzenie ludności za pośrednictwem sieci handlu uspołecznionego, a ustalone przez br wojewódzkie wzgl. w trybie odwoławczym przez centralne organa cenowe, jak i przez Wojewódzką Komisję Cen przed upływem terminów wyszczególnionych w § 4.

§ 2.

Zakłady wytwórcze przesyłają karty kalkulacyjne oznaczone słowami „Weryfikacja cen“ opracowane szczegółowo w normalnym trybie na warunkach 1956 r. wraz z 2 wzorami artykułów do swych jednostek nadrzędnych, a w razie ich braku do Woj. Komisji Cen w następujących terminach:

a) artykułów gospodarstwa domowego wytwarzanych z metalu, drzewa oraz tworzywa sztucznego — **do 1. 9. 1956 r.,**
b) artykułów galanteryjno-włókienniczych, odzieżowych, skórzanych, metalowych oraz innych z zakresu galanterii — **do 15. 9. 1956 r.,**
c) artykułów z grupy narzędzia, wyposażenie wnętrz oraz wszystkich innych nie wymienionych pozostałych branż — **do 30. 9. 1956 r.**

§ 3.

Unieważnieniu ulegają wszystkie ceny detaliczne artykułów podlegających weryfikacji wg układu z § 3:

a) artykułów gospodarstwa domowego **z dniem 1. XI. 1956 r.** dla decyzji wydanych do dnia 1. X. 1956 r.,
b) artykułów galanteryjnych **z dniem 1. XII. 1956 r.** dla decyzji wydanych do dnia 1. XI. 1956 r.,
c) artykułów pozostałych **z dniem 1. I. 1957 r.** dla decyzji wydanych do dnia 1. XII. 1956 r.

§ 4.

Z dniem 1 stycznia 1957 r. uspołecznione przedsiębiorstwa handlu hurtowego i detalicznego przyjmować będą z zakładów wytwórczych do obrotu handlowego artykuły przemysłowe **wyłącznie po zweryfikowanych cenach detalicznych.** Przekroczenia w tym zakresie ścigane będą jako przestępstwa z dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o ochronie interesów nabywców w obrocie handlowym (Dz. U. nr 16, poz. 64).

(—) T. Malinowski
Z-ca Przewodniczącego Prezydium

31

ZARZĄDZENIE REJONU DRÓG WODNYCH W BYDGOSZCZY

z dnia 1. VIII. 1956 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych podległych Rejonowi Dróg Wodnych w Bydgoszczy.

Na podstawie Zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 20-go sierpnia 1954 r. w sprawie organizacji siedzib, zakresu działania i właściwości terytorialnej rejonów dróg wodnych (Monitor Polski Nr 93 pozycja 1027) oraz Instrukcji Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 poz. 1610) zarządza się co następuje:

Przewozy stałe

§ 1.

Do uprawiania stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwległymi mogą być dopuszczone statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego o powierzchni ponad 20 m².

§ 2.

Uruchomienie na drodze wodnej stałego przewozu publicznego, posiadającego stałe urządzenia techniczne na brzegach, w wodzie lub nad wodą, uzależnione jest od:

1. uzyskania zezwolenia władzy wodnej tj. terenowo właściwego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, wydanego na podstawie Ustawy Wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. Nr 62 z 1928 r. poz. 574), w trybie ustalonym Instrukcją Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 poz. 1610),
2. zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl Rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. Nr 21 poz. 186),
3. uzyskania w Rejonie Dróg Wodnych dla statku przewozowego świadectwa zdolności żeglugowej w myśl zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectw zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Monitor Polski Nr A-82 poz. 1323 oraz z 1955 r. Nr 27 poz. 269.

§ 3.

Świadectwo zdolności żeglugowej określa rodzaj i przeznaczenie urządzenia przewozowego, ustala wolną burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub towaru w tonach i wy-

posażenie kotwiczne, linowe, nawigacyjne, ratunkowe, przeciwpożarowe i sanitarno-higieniczne.

Świadectwa zdolności żeglugowej wydane są na okres nie dłuższy niż 3 lata.

§ 5.

Przewozy międzybrzegowe podlegają odpowiednim przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10. IX. 1952 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (M.P. Nr A-87 poz. 1368).

Obsługa przewozu

§ 6.

1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez RDW za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem i na tej podstawie otrzymała świadectwo przewoźnika.
2. Jeżeli właściciel względnie dzierżawca przewozu nie jest uprawniony do obsługiwania statku przewozowego, winien on przyjąć wykwalifikowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.
3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.
4. W razie uzasadnionych zażaleń właściciel przewozu zobowiązany jest zwolnić przewoźnika i przyjąć na jego miejsce innego, odpowiadającego wymaganiom władzy żeglugowej.

§ 7.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych z załączeniem następujących dokumentów:
1) życiorysu,
2) wyciągu z dowodu osobistego,
3) świadectwa lekarskiego, stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżnienia barw oraz dobry słuch,
4) dowodu odbycia co najmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub w zawodzie przewoźnika,
5) dwóch fotografii o wymiarach 4,5×6 cm.

§ 8.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinien wykazać się znajomością:
1) rodzaju, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego, względnie łodzi,
2) wykonywania niezbędnych drobnych napraw, jak uszczelnienie dna i burt, pokładu, napraw urządzeń pomocniczych itp., robót,
3) używania i utrzymania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego,
4) zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych i warunkach wyjątkowych, jak podczas mgły, śnieżycy, burzy, przy tonięciu statku, pożarze, zderzeniu i innych nieszczęśliwych wypadkach,
5) przepisów o uprawianiu żeglugi i spławu a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania statków, wyposażenia i oznakowania przewozów wodnych.

§ 9.

Rejon Dróg Wodnych, po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika, wydaje mu świadectwo przewoźnika z fotografią.

§ 10.

Istniejące stałe przewozy międzybrzegowe dokonywane statkami o pow. do 20 m² włącznie mogą nadal być eksploatowane o ile organa administracji wodnej udzieliły im zezwolenia wydanego na podstawie postanowień § 8 Instrukcji Ministra Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28. X. 1955 r.

§ 11.

Wymienione w § 10 przewozy międzybrzegowe, jako zwolnione od obowiązku posiadania świadectw zdolności żeglugowej, pod względem wyposażenia podlegają przepisom niniejszego zarządzenia, podanych w § 17.

Przewozy niestałe

§ 12.

Do uprawiania niestałego przewozu międzybrzegowego, a więc nie posiadającego stałych urządzeń technicznych na brzegach, w wodzie lub nad wodą, mogą być dopuszczane statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego.

§ 13.

Do uruchomienia niestałego przewozu koniecznym jest:
1. uzyskanie zezwolenia terenowo właściwego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej, wydanego w trybie administracyjnym, po zasięgnięciu opinii z Rejonu Dróg Wodnych co do stanu technicznego promu i warunków lokalnych na danym odcinku drogi wodnej,
2. zarejestrowanie statku w Rejonie Dróg Wodnych (§ 2 ust. 2),
3. uzyskanie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków o pow. od 20 m² wzwyż jak w § 2 ust. 3.

§ 14.

W stosunku do statków o pow. ponad 20 m² mają zastosowanie postanowienia §§ 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

§ 15.

W stosunku do statków o pow. do 20 m² włącznie mają zastosowanie postanowienia §§ 5, 6, 7, 8 i 9.

§ 16.

Rodzaj i przeznaczenie statku o pow. do 20 m², jego wolną burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub ładunku w tonach, ustala Rejon Dróg Wodnych w karcie rejestracyjnej.

§ 17.

Statki o pow. ponad 20 m² winny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:
1. pokładowy:
   1) 4-ry łańcuchy cumownicze (na każdym narożniku po jednym),
   2) 2 kotwice odpowiedniej wagi z wyposażeniem,
   3) 2 bosaki okute z hakiem i ostrzem,
   4) 2 laski okute lub wiosła,
   5) 4 latarnie sygnałowe (dwie białe i dwie czerwone),
   6) 3 flagi sygnałowe (jedna czerwono-biała i dwie czerwone),
   7) 1 trąbka sygnałowa,
   8) 1 dzwon lub gong,
2. ratowniczy:
   1) jedna łódź towarzysząca na 8—10 osób z wyposażeniem,
   2) dwa koła ratunkowe (atestowane z rzutkami),
   3) jedna pompa ręczna do wylewania wody,
   4) dwa czerpaki ręczne do wybierania wody,
   5) jedna apteczka przenośna z wyposażeniem.
3. przeciwpożarowy:
   1) dwa wiadra z linkami,
   2) jedna siekiera (toporek),
   3) dwa łomy żelazne,
   4) jedna skrzynia z piaskiem i szuflami.

§ 18.

Łodzie wiosłowe — przewozowe winny być wyposażone w następujący sprzęt:
1) jedno koło ratunkowe (atestowane z rzutką),
2) jeden bosak,
3) dwa wiosła (pojazdki i dulki),
4) jedno wiosło długie — pychowe,
5) jeden czerpak ręczny do wylewania wody,
6) jedna latarnia biała,
7) jedna kotwica z łańcuszkiem odpowiedniej wagi,
8) tabliczka informacyjna o nośności ton i osób.

§ 19.

Przewozy niestałe uruchamiane sezonowo dla własnych potrzeb gospodarczych (przewozy produktów rolnych, inwentarza, materiałów budowlanych, robotników itp.) wymagają tylko uzyskania zgody RDW, który określa jakim warunkom pod względem bezpieczeństwa winien odpowiadać przewóz.

Ogólne przepisy porządkowe

§ 20.

1. Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i o bezpieczeństwo osób, korzystających z przewozu.
2. Pomosty przy brzegach jak i klapy wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należytym stanie, aby był zapewniony wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach roku i przy każdym żeglownym stanie wody.

§ 21.

Przewoźnik powinien utrzymywać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należytym stanie i czystości.

§ 22.

1. Przed wjazdem na prom pojazdów przewoźnik obowiązany jest sprawdzić, czy prom jest należycie umocowany do brzegu i przestrzegać aby kierowcy i woźnice nie wjeżdżali ani nie wyjeżdżali bez jego zezwolenia.
2. Względem pasażerów przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.
3. Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i stosować się do zarządzeń i nakazów przewoźnika.
4. Pasażerowie, jeźdźcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne mają być przeprawiane w kolejności przybycia do przewozu, względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa, według wskazówek przewoźnika.
5. Jeźdźcy powinni zsiąść z koni i na przewozie trzymać je za uzdy. Woźnice mają stać przy wyprzęgniętych zwierzętach pociągowych. Podróżujący wozami lub samochodami powinni, za wyjątkiem chorych, zejść z pojazdów.
6. Przed wjazdem i wejściem na prom przewoźnik zobowiązany jest zamknąć wjazd barierką lub łańcuchem. Przed odjazdem winien być zamknięty w ten sam sposób wjazd na prom.
   Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem, a dopiero po przybyciu promu i należytym umocowaniu go przy brzegu.
7. Niespokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt nie wolno przewozić równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi. Jeźdźcy, woźnice, poganiacze zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy według wskazówek przewoźnika.
8. Koła pojazdów znajdujących się na promie winny być zahamowane względnie zablokowane drewnianymi podkładkami (klinami).
9. Pasażerowie piesi mają zajmować miejsca wskazane przez przewoźnika. Osoby pijane przewoźnik może wykluczyć od przeprawy, jak również zobowiązany jest do wykluczenia takich osób na żądanie pasażerów promu.

§ 23.

W okresie wysokich wód i wylewów w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie na miejscu lądowania jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien według możności dołożyć wszelkich starań (ustawić pomosty z desek itp.), aby pasażerowie mogli wylądować bezpiecznie, wygodnie i suchą nogą.

Nadzór nad przewozami.

§ 24.

Nadzór nad przewozami międzybrzegowymi należy do zakresu działania terytorialnie właściwego organu administracji wodnej, organów Milicji Obywatelskiej, a nadto w zakresie bezpieczeństwa ruchu na wodach żeglownych i spławnych — do organów Rejonów Dróg Wodnych.

§ 25.

1. Kontrola przewozu może być przeprowadzona w każdej chwili, gdy bezpieczeństwo ruchu tego wymaga lub przy okazji służbowych przejazdów przedstawicieli władzy żeglugowej.
2. Stan przewozów sprawdzają Rejony Dróg Wodnych co najmniej dwa razy w roku, tj. na wiosnę i w jesieni.

§ 26.

Posiadacz względnie przewoźnik zobowiązany jest donieść władzy żeglugowej o wykonanych na przewozach remontach kapitalnych. Po otrzymaniu takiego zawiadomienia władza żeglugowa zarządza na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

Postanowienia karne

§ 27.

1. Winni wykroczeń przeciw postanowieniom niniejszych przepisów lub zarządzeń w nich powołanych będą pociągani do odpowiedzialności karno-administracyjnej na podstawie art. 15 Ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. Nr 26 z 1952 r. poz. 182.
2. Niezależnie od ścigania karnego do winnych wykroczeń stosowane będą sankcje przewidziane w art. 16 wyż. cyt. ustawy oraz grzywny, nakładane i ściągane w drodze doraźnych mandatów karnych przez organa władzy żeglugowej.

Postanowienia końcowe.

§ 28.

1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
2. Jednocześnie traci moc obowiązującą przedmiotowe zarządzenie b. Zarządu Okręgowego Dróg Wodnych w Poznaniu z dnia 10. III. 1953 r. ogłoszone w Dzienniku W. R. N. w Bydgoszczy Nr 9 z dnia 1 maja 1953 r., poz. 38.

Dyrektor
(—) Marian Krasoń

PUBLIKACJE

32

ORZECZENIE

o wywłaszczeniu części nieruchomości położonej w Poznaniu.

Na podstawie art. 1 i 4 dekretu z dnia 7. IV. 1948 r. (Dz. U. Nr 20, poz. 138 i z 1949 r. Nr 65 poz. 527) łącznie z art. 6 ustawy z dnia 29. XII. 51 r. (Dz. U. z 1952 r. Nr 4, poz. 25) oraz art. 22 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24. IX. 1934 r. (Dz. U. Nr 86 poz. 776 i z 1939 r. Nr 31, poz. 205), Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu, po zarządzeniu rozprawy oraz w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego

orzeka

wywłaszczenie gruntów na rzecz Skarbu Państwa — Prezydium Miejskiej Rady Narodowej — Wydział Gospodarki Komunalnej i Mieszk. w Poznaniu na cele użyteczności publicznej, nieruchomości zapisanej w ks. wiecz. Poznań-Komandoria tom VI wykaz L. 155, Nr parceli 389/4 o powierzchni 988 m² własności nominalnej Kazimierza i Czesławy Krychów.

Przedmiotowa część nieruchomości została zajęta pod zieleń parkową w okresie wojny 1939—1945 r., w dniu 16. IV. 1948 roku znajdowała się we władaniu b. Zarządu Miejskiego stoł. m. Poznania, jest nadal na wspomniany cel użytkowana, jak również została zagospodarowana z funduszów publicznych, zatem zachodzą warunki do jej wywłaszczenia w trybie dekretu na wstępie powołanego.

Wywłaszczenie polega na odjęciu prawa własności z dniem 9 maja 1945 r.

Ustalenie odszkodowania nastąpi na wniosek jednej ze stron stosowanie do postanowień art. 7 pkt. 1 ustawy z dnia 29. 12. 1951 r. (Dz. U. R. P. z 1952 r. Nr 4, poz. 25) oraz art. 33 pkt. 1 dekretu z dnia 26. 4. 1949 r. (Dz. U. R. P. z 1952 r. Nr 4, poz. 31).

Przeciwko niniejszemu orzeczeniu służy stronom prawo wniesienia odwołania do Odwoławczej Komisji Wywłaszczeniowej przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu w ciągu 14-tu dni, licząc od daty obwieszczenia za pośrednictwem Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

(—) Fr. Szczerbal
Zastępca Przewodniczącego

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu na rok 1956

Opłata za prenumeratę Dziennika Urzędowego Woj. Rady Narodowej w Poznaniu na rok 1956 wynosi:

rocznie . . . . 18 zł z skorowidzem

półrocznie . . . . . 10 zł bez skorowidza

Opłata za prenumeratę powinna być uiszczona z góry

Specjalnych rachunków nie wysyła się.

Adres Redakcji: Poznań, Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, Aleja Stalingradzka 18, pokój 52
Adres Administracji: Poznań, Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, Plac Kolegiacki 17, pokój 12. — Konto: Narodowy Bank Polski Poznań, V. Oddział Miejski 1231-95-1-1 Dziennik Urzędowy Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Prenumerata roczna — 18.— zł, półroczna 10.— zł.

Prenumeratę należy uiszczać z góry bez wezwania ze strony Administracji, gdyż rachunków nie wysyła się

Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedynczych numerów należy wnieść do Admin. najpóźniej 3 dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru dziennika.

Cena niniejszego egz. 0,90 zł.

ODBIORCA:

Tłoczono w Pozn. Zakł. Graf. 2 — 1580 — 11. 9. — 14. 9. 56 — K-7-1690 — druk. kl. VII A1/60